

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.332 van 6 maart 2012
in de zaak A. 199.234/XIV-32.872**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Erik Rombouts
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 84
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 februari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 54.966 van 27 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6623 van 4 maart 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 februari 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erik Rombouts, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 23 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 29 juli 2010 ontvankelijk doch ongegrond.

Op 17 november 2010 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 27 januari 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op.

Hij licht dit als volgt toe:

“Enig middel: De bestreden beslissing schendt artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hiernagenoemd Vreemdelingenwet) en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

1. Doordat het bestreden arrest oordeelde dat een geloofwaardige poging, in de zin van het criterium 2.8A vermeld in de instructie van 19.07.2009 (stuk 2), vereist dat de verzoekende partij had moeten proberen om een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris, schendt het arrest art. 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Terwijl, alhoewel de instructie van 19 juli 2009 op 11 december 2009 vernietigd is door de Raad van State (RvS 19 december 2009, nr. 198.769), de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in voormelde instructie te blijven toepassen, zoals blijkt uit het antwoord dd. 17 december 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de mondelinge vraag (nr. 4-995) van senator Jurgen CEDER in de Senaat (Belgische Senaat, Handelingen nr. 4-103, donderdag 17 december 2009 — namiddagvergadering).

- zie stuk 4:

In mijn persbericht van 11 december staat duidelijk te lezen dat ik kennis genomen heb van het arrest en dat ik met inachtneming van het arrest, de criteria die werden opgesteld in uitvoering van het regeerakkoord, zal blijven respecteren. In zijn vraag zegt senator Ceder zelf dat ik mijn discretionaire bevoegdheid over de inhoudelijke gegrondheid van het dossier behoud.

...

Ik bevestig ook dat er rechtszekerheid is voor alle dossiers die van 15 september tot en met 15 december werden ingediend. Bij de behandeling van die dossiers zal ik gebruik maken van mijn discretionaire macht. Op basis van criteria ten gronde zal ik de betrokken personen al dan niet regulariseren.

Indien de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid algemene criteria bekend heeft gemaakt op basis waarvan de aanvragen gebaseerd op art. 9bis van de Vreemdelingenwet zullen behandeld worden, dienen deze criteria die gelden voor bepaalde categorieën van vreemdelingen op een gelijke manier toegepast te worden op iedere vreemdeling die tot de categorie behoort waarop de criteria betrekking hebben, zelfs al wordt ieder dossier individueel onderzocht.

Indien deze criteria alsdan niet op een gelijke manier toegepast worden, worden art. 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden.

2. Op 21 september 2009 heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de criteria van de instructie van 29 juli 2009 verduidelijkt in een vademecum (stuk 3) waarbij onder punt D. Duurzame lokale verankering —

ononderbroken verblijf van 5 jaar (punt 2.8A. van de instructie) het volgende gesteld wordt:

Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds tenminste 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen.

Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft tenminstens 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen.

De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard)

- Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen;

- Kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben;

- Het werkverleden in België en de werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, onder andere inzake de door de Gewesten vastgelegde knelpuntberoepen, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. De Dienst Vreemdelingenzaken zal rekening houden met eventuele adviezen van de lokale overheden of van een door de overheden erkende dienst voor alle of één van de bovenvermelde feitelijke gegevens.

In de beslissing van 29 juli 2010 oordeelde de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat verzoeker voldeed aan twee van de drie voormelde voorwaarden:

- Niettegenstaande dat betrokkene inderdaad sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft.

M.a.w. de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelt vast dat de eerste voorwaarde vervuld is.

- Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (betrokkene spreekt Frans, is lid van de vzw ASHUT en de asbl MOYO, is werkwilleg, legt een werkbelofte voor van de VDAB en voegt diverse getuigeverklaringen toe)...

M.a.w. de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelt vast dat de derde voorwaarde vervuld is.

Volgens de beslissing van 29 juli 2010 was enkel de tweede voorwaarde niet vervuld, nl. dat verzoeker niet aantoont dat hij voor 18 maart 2008 een

geloofwaardige poging had ondernomen om een wettig verblijf te bewerkstelligen.

De al dan niet vervulling van de tweede voorwaarde is in casu determinerend om te besluiten of de aanvraag van verzoeker voor een machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet al dan niet gegrond is.

In het bestreden arrest wordt op blz. 7 onder punt 2.2.3. het volgende overwogen met betrekking tot voormelde tweede voorwaarde:

Waar de verzoekende partij betoogt dat het pogen om een officieel adres te verkrijgen hetzelfde is als het pogen een wettig verblijf te bewerkstelligen en de bestreden beslissing bijgevolg verkeerd gemotiveerd is, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel opgeworpen door de verwerende partij kan niet weerhouden worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 oktober 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. In haar aanvraag deed de verzoekende partij een beroep op het criterium 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009. Een van de voorwaarden om te voldoen aan het criterium 2.8A van de instructies is dat de verzoekende partij aantoont dat zij voor 18 maart 2008 gedurende een periode van wettig verblijf in België gehad heeft of, die voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen. In casu erkent de verzoekende partij dat ze voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf in België gehad heeft, maar de verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij voor 18 maart 2010 wel gepoogd heeft om een wettig verblijf in België te bewerkstelligen. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar een verklaring van de vzw Ashut. De voorzitter van deze vzw verklaart onder andere dat de verzoekende partij bij hen gekomen is om een officieel adres te verkrijgen en dat ze inlichtingen gevraagd hebben op het gemeentehuis. Doordat de verzoekende partij illegaal verbleef was het onmogelijk om ingeschreven te worden. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat inlichtingen vragen om een officieel adres te verkrijgen niet gelijkgesteld kan worden met een poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf in België. Hiervoor had de verzoekende partij moeten proberen om een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris. De verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen.

Het bestreden arrest oordeelde dat inlichtingen vragen om een officieel adres te verkrijgen niet kan gelijkgesteld worden met een poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf omdat hiervoor volgens het arrest een aanvraag vereist is op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet ingediend bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris.

In het criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 wordt evenwel nergens gesteld dat een geloofwaardige poging een aanvraag veronderstelt die op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris diende ingediend te zijn.

Terwijl in het criterium 2.8A van de instructie enkel een geloofwaardige poging wordt vooropgesteld, wordt de geschreven verklaring van de vzw Ashut

door het bestreden arrest niet aanvaard louter omwille van het feit dat dit geen bewijs inhoudt van een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet ingediend bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris.

In het bestreden arrest wordt geen enkel andere reden opgegeven, dan het feit dat geen aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet ingediend bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris wordt voorgelegd, waarom inlichtingen vragen om een officieel adres te verkrijgen niet gelijkgesteld kan worden met een geloofwaardige poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf in België.

Doordat het bestreden arrest oordeelde dat verzoeker had moeten proberen om een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris, voegt het bestreden arrest een voorwaarde toe aan criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009, nl. dat het aantonen van een geloofwaardige poging niet voldoende is maar er bovendien dient aangetoond te worden dat een aanvraag diende ingediend te zijn op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris.

Geloofwaardige pogingen zonder dat een aanvraag ingediend wordt op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet, worden niet uitgesloten door de tweede voorwaarde zoals omschreven in het criterium 2.8A (stukken 2 en 3):

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) (...)

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

• (...)

• geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) (...)

- zie RVV 22 december 2010, nr. 53 640 (stuk 5):

Eenzijds stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij noch een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008 noch voor deze datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen en dat de verzoekende partij dit niet aantoot noch dat er in het administratief dossier aanwijzingen van te vinden zijn.

Anderzijds motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat de getuigenis dat de verzoekende partij zich in januari 2008 geïnformeerd heeft bij VZW Link en dat deze VZW haar heeft aangeraden te wachten op een akkoord inzake regularisatie, niet als een ernstige geloofwaardige poging wordt beschouwd. Uit het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij ondermeer moet aantonen dat zij een periode van wettig verblijf in België heeft gehad voor 18 maart 2008 of voor 18 maart 2008 'geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen'. Bij de beoordeling van dit element in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris echter een voorwaarde toegevoegd, met name dat de 'geloofwaardige pogingen' tevens als 'ernstig' moeten kunnen beschouwd worden. De getuigenis van de verzoekende partij wordt niet aanvaard omwille van het feit dat dit geen 'ernstige' geloofwaardige poging is terwijl enkel een geloofwaardige poging wordt

voorgegesteld in de vernietigde instructie. De gemachtigde van de staatssecretaris is onredelijk tot haar besluit gekomen.

Het bestreden arrest schendt dan ook art. 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door in casu te stellen dat criterium 2.8A. van 19 juli 2009 vereist dat er een aanvraag diende ingediend te zijn op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris.

Vermits deze overweging determinerend was voor de afwijzing van het annulatieberoep, dient het bestreden arrest verbroken te worden.

Het middel is gegrond.”.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker het volgende toe:

“(…)

3. Ten onrechte stelt verweerster dat het middel van verzoeker er in hoofdzaak toe strekt de feitelijke toedracht van de zaak ter beoordeling aan de Raad van State voor te leggen.

Het middel dat stelt dat het bestreden arrest een voorwaarde toevoegt aan criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 waardoor art. 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn, strekt niet tot een feitelijke beoordeling maar tot een wettigheidscontrole.

4. Ten onrechte stelt verweerster dat de motivering van het bestreden arrest dat verzoekende partij had moeten proberen om de vraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris, niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoeker gewezen beslissing.

Nochtans wordt in het bestreden arrest geoordeeld dat er enkel maar sprake is van een geloofwaardige poging wanneer een aanvraag ingediend werd op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat inlichtingen vragen om een officieel adres te verkrijgen niet gelijkgesteld kan worden met een poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf in België. Hiervoor had de verzoekende partij moeten proberen om een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris. De verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen.

In het bestreden arrest wordt geen enkele andere motivering opgegeven waarom inlichtingen vragen om een officieel adres te verkrijgen niet kan worden gelijkgesteld met een poging tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf in België.

Het motief is dan ook determinerend voor de uitkomst van de t.o.v. verzoeker gewezen beslissing.

5. Verweerster stelt dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet heeft aangevoerd.

In voormeld verzoekschrift voert verzoeker in zijn tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

Tweede middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht veronderstelt dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat zij die correct heeft beoordeeld en of dat zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing zorgvuldig is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voortspuit uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In de instructie van 29 juli 2009 wordt gesteld dat de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

Echter, uit de brief van de voorzitter van de vzw ASHUT, bijgevoegd bij de aanvraag, blijkt dat betrokkene enkel een officieel adres wou bekomen.

De bestreden beslissing kan niet redelijkerwijze een onderscheid maken tussen een poging tot het bekomen van een officieel adres of een poging om een wettig verblijf te bekomen.

Beide begrippen "officieel adres" en "wettig verblijf" zijn quasi identieke begrippen voor elk redelijk denkend mens, immers een officieel adres impliceert noodzakelijkerwijze een wettig verblijf.

Het feit dat verzoeker een officieel adres wou bekomen, houdt in dat het bewezen is dat hij een wettig verblijf wou bekomen.

Door enerzijds te oordelen dat blijkt dat betrokkene enkel een officieel adres wou bekomen, doch anderzijds te oordelen dat het niet bewezen is dat verzoeker geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het bestreden arrest verwierp voormeld middel op grond van de motivering dat verweerster wel redelijkerwijze tot haar beslissing is gekomen omdat verzoeker nagelaten heeft een aanvraag op grond van één van de artikelen van de Vreemdelingenwet in te dienen bij de gemeente of bij de bevoegde minister of staatssecretaris.

Het middel dat verzoeker in zijn huidig cassatieberoep ontwikkelt, houdt in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht zelf onwettig is te werk gegaan daar uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van de administratieve beslissing getoetst heeft aan een voorwaarde die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ten onrechte toevoegt aan de wet, meer bepaald art. 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor deze wettelijke bepaling geschonden wordt.

De Raad van State heeft in het kader van zijn wettigheidstoezicht als cassatierechter de verplichting om de wettigheid van de beoordeling van de door verzoeker voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde middelen, te toetsen aan de door verzoeker in het cassatieberoep aangevoerde geschonden rechtsregels.

6. Ten onrechte stelt verweerster dat op grond van het verzoekschrift houdende een cassatieberoep, het voor haar niet duidelijk is hoe de rechtsregels concreet geschonden zijn door het bestreden arrest.

Zoals hiervoor reeds vermeld, wordt door verzoeker in het verzoekschrift houdende een cassatieberoep duidelijk gemaakt hoe de rechtsregels concreet geschonden zijn, nl. dat het bestreden arrest ten onrechte een bijkomende voorwaarde toevoegde aan de wet, meer bepaald art. 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor deze wettelijke bepaling geschonden wordt.

Door op een onwettige wijze een voorwaarde toe te voegen aan art. 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt niet alleen deze wettelijke bepaling geschonden, doch tevens de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Een onjuiste toepassing van een wettelijke bepaling door ten onrechte een bijkomende voorwaarde toe te voegen, houdt noodzakelijkerwijze willekeur in en heeft tevens noodzakelijkerwijze tot gevolg dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

7. Het enig middel is ontvankelijk en gegrond.”.

Beoordeling

6.1. De verzoeker betwist in het middel niet dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid te dezen als criterium bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf mocht nagaan of de verzoeker vóór 18 maart 2008 al dan niet geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen in de zin van het criterium 2.8A uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij voert slechts aan dat zijn vraag om inlichtingen aan de vzw Ashut over de mogelijkheid om een officieel adres te krijgen als een geloofwaardige poging moest worden beschouwd en dat het daartoe, anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, niet nodig was een aanvraag om machtiging tot verblijf te hebben ingediend.

De “instructie” van 19 juli 2009 werd met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie, te dezen met betrekking tot het bestaan van “geloofwaardige pogingen” om een wettig verblijf te verkrijgen, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 29 juli 2010 te besluiten. Bovendien betwist de verzoeker slechts de feitelijke appreciatie terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermog in de beoordeling van de feiten te treden en evenmin vermog de marginale toetsing van de annulatierechter over te doen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. In het middel wordt betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet slechts gesteld dat criteria op een gelijke manier moeten worden toegepast, zonder nader aan te geven op welke wijze dit in het bestreden arrest niet zou zijn gebeurd. Enkel op het einde van de memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de onjuiste toepassing van een wettelijke bepaling door ten onrechte een bijkomende voorwaarde toe te voegen, noodzakelijkerwijze willekeur vormt. Hierboven is reeds gesteld dat de verzoeker te dezen slechts de feitelijke beoordeling van de door hem aangevoerde “geloofwaardige pogingen” betwist doch daarmee geen schending van een wettelijke bepaling aantoont. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen